

Šodiena

Elders Henrijs B. Airings
no Divpadsmiit apustuļu kворuma

Visiem no mums vajadzēs Viņa palīdzību, lai izvairītos no atlikšanas traģēdijas darīt to, kas mums šeit un tagad jādara, lai iegūtu mūžīgo dzīvi.

Vārdā „kādudien” pastāv briesmas, ja tas, ko tas nozīmē, ir: „Ne šodien.” „Kādudien es nožēlošu grēkus.” „Kādudien es viņam piedošu.” „Kādudien es runāšu ar savu draugu par Baznīcu.” „Kādudien es sākšu maksāt desmito tiesu.” „Kādudien es atgriezīšos templī.” „. . . kādudien.”

Svētie Raksti skaidri norāda uz atlikšanas briesmām. Tās mēs varam atklāt, kad mums pietrūkst laika. Dievs, kurš mums dod katru dienu kā dārgumu, prasīs atskaiti. Mēs raudāsim, un Viņš raudās, ja mums ir nodoms nožēlot grēkus un kalpot Viņam rītdienā, kas nekad neatnāks, vai sapņot par vakardienu, kur iespēja rīkoties ir zudusi. „Šodiena” ir dārga Dieva dāvana. Doma: „Kādudien es,” var mums atņemt laika iespējas un mūžības svētības.

Vārdos, kas pierakstīti Mormona Grāmatā, ir nopietns brīdinājums un padoms:

„Un tad, kā es sacīju jums iepriekš, tā kā jums ir bijušas tik daudzas liecības, tādēļ es lūdzos jūs, lai jūs neatliktu savu grēku nožēlošanas dienu līdz beigām; jo pēc šīs dzīves dienas, kas ir dota, lai mēs sagatavotos mūžībai, lūk, ja mēs nepilnveidosim savu laiku šinī dzīvē, tad pienāks tumsības nakts, kad nekāds darbs vairs nevarēs tikt izpildīts.

Jūs nevarēsit teikt, kad jūs nonāksit līdz tam drausmīgajam galam, ka es nožēlošu grēkus, ka es atgriezīšos pie sava Dieva. Nē, jūs to nevarēsit teikt; jo tas pats gars, kas valdīs pār jūsu ķermeņiem tajā brīdī, kad jūs aiziesit no šīs dzīves, tam pašam garam būs valdīt pār jūsu ķermeni mūžīgajā pasaulē.”¹

Tad Amuleks brīdina, ka savas grēku nožēlošanas un kalpošanas atlikšana var likt Tā Kunga Garam aiziet no jums.

Taču līdz ar brīdinājumu viņš sniedz šādu cerību:

„Un šo es zinu, jo Tas Kungs ir teicis, ka Viņš nemīt nešķīstos tempļos, bet taisnīgo sirdīs Viņš mīt; jā, un Viņš ir arī teicis, ka taisnīgie sēdēs Viņa valstībā, lai nekad vairs neaizietu no tās; bet viņu drānas būs darītas baltas caur Jēra asinīm.”²

Svētie Raksti ir pilni ar piemēriem par gudriem Dieva kalpiem, kuri augsti vērtēja dienu, kurā tie dzīvoja, un izvēlējās darīt to, kas nestu attīrīšanu. Jozua bija viens no tiem: „. . . izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit,” viņš teica: „Bet es un mans nams, mēs kalposim Tam Kungam!”³

Kalpošana Viņam uzaicina Svēto Garu, lai tas būtu ar mums. Un Svētais Gars grēka attīrītājs.

Pat Glābējs, kurš bija bez grēka, sniedza piemēru par nepieciešamību neatlikt. Viņš teica:

„Man nākas strādāt tā darbus, kas mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.

Kamēr es esmu pasaulē, es esmu pasaules gaisma.”⁴

Kā augšamcēlies Glābējs Viņš šodien un mūžīgi ir pasaules gaisma. Tas ir Viņš, kurš mūs aicina nākt pie Sevis un kalpot Viņam neatliekot. Viņa iedrošinājums jums un man ir šāds: „Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod.”⁵

Tas ir tikpat patiesi attiecībā uz dienu, tā arī uz visu dzīvi. Rīta lūgšana un Svēto Rakstu studēšana, lai zinātu, kas mums jādara Tam Kungam, var noteikt dienas gaitu. Mēs varam zināt, kurš uzdevums, ko mēs varētu izvēlēties, ir vissvarīgākais Dievam un tādēļ arī mums. Esmu mācījies, ka šāda lūgšana vienmēr tiek atbildēta, ja mēs lūdzam un apdomājam bērna pakļāvībā, gatavi rīkoties bez atlikšanas, lai veiktu pat vispazemīgāko kalpošanu.

Daudzās dienās tā darīšana, kas ir vissvarīgākais, nebūs viegla. Tas nav iecerēts būt viegli. Dieva iecere radīšanā bija ļaut mums pārbaudīt pašiem sevi. Iecere tika mums izskaidrota garu pasaulē, pirms mēs piedzimām. Mēs tur bijām pietiekami drosmīgi, lai sagatavotos iespējai pretoties kārdinājumiem, kas ir šeit, lai sagatavotos mūžīgajai dzīvei, lielākajai no visām Dieva dāvanām. Mēs priecājamies, zinot, ka pārbaudīta tiks uzticīgā paklausība, pat ja tas nebūs viegli: „Un mēs ar to viņus pārbaudīsim, lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.”⁶

Lai arī mēs zinājām, ka pārbaude būs grūta, mēs izjutām prieku, jo mums bija pārliecība, ka mēs to izturēsim. Mūsu pārliecība nāca no zināšanām, ka Jēzus Kristus nāks pasaulē kā mūsu Glābējs. Viņš pārvarēs nāvi. Viņš mums dos iespēju tikt attīrītiem no mūsu grēkiem, piemērojot Viņa veiktās Izpirkšanas spēku.

Mēs arī zinājām dažus nomierinošus faktus par to, kas būs vajadzīgs, lai saņemtu attīrīšanu, kas mums būs nepieciešama. Šī attīrīšana prasa — kristīšanu ar pilnvarām, Svētā Gara saņemšanu zem pilnvarotu priesterības nesēju rokām, Viņa atcerēšanos un tādējādi Viņa Gara klātbūtni ar mums, un tad Viņa baušļu turēšanu — viss tas ir iespējams pazemīgākajiem no mums. Tam nav vajadzīgs pārākš intelekts, ne arī bagātība vai ilga dzīve. Un mēs zinājām, ka Glābējs vilks mūs pie Sevis un Viņam būs spēks mums palīdzēt, kad pārbaude būs grūta un kārdinājums atlikt būs liels. Alma, varenais pravietis, aprakstīja, kā Kristus ieguva šīs spējas:

„Un Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības.

Un viņš uzņemsies nāvi, lai Viņš varētu atraisīt nāves saites, kas saista Viņa ļaudis; un Viņš uzņemsies viņu vājības, lai Viņš varētu tikt piepildīts ar žēlastību miesā, lai Viņš varētu zināt miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās.”⁷

Visiem no mums vajadzēs Viņa palīdzību, lai izvairītos no atlikšanas traģēdijas darīt to, kas mums šeit un tagad jādara, lai iegūtu mūžīgo dzīvi. Vairumam no mums kārdinājums atlikt nāks vienā vai divos sajūtu veidos. Tās ir pilnīgi pretējas: viena ir būt

pašapmierinātiem par to, ko jau esam paveikuši, un otra — justies nomākti par nepieciešamību darīt vairāk.

Pašapmierinātība ir bīstama mums visiem. Tā var rasties naiviem jauniešiem, kas domā, ka tiem vēl ir atliku likām laika nākotnē garīgām lietām. Tie varētu domāt, ka ir jau izdarījuši pietiekami daudz, ņemot vērā neilgo laiku, ko tie dzīvojuši. Es zinu no pieredzes, kā Tas Kungs var palīdzēt šādiem jauniešiem redzēt, ka viņš vai viņa ir garīgo lietu vidū tagad. Viņš var palīdzēt jums saskatīt, ka klasesbiedri jūs vēro. Viņš var palīdzēt jums saskatīt, ka to mūžīgo nākotni ietekmē tas, ko tie redz jūs darām vai nedarām. Jūsu vienkāršā pateicība par viņu labo ietekmi uz jums, var tos iedvesmot vairāk, kā varat iedomāties. Kad jūs lūdzat Dievu, Viņš var atklāt un atklās jums iespējas iedvesmot citus, ko Viņš ir novietojis jums apkārt kopš jūsu bērnības.

Pašapmierinātība var ietekmēt pat pieredzējušu pieaugušo. Jo labāk un ilgāk jūs kalpojat, jo lielāka varbūtība, ka kārdinātājs jūsu prātā liks šādus melus: „Tu esi pelnījis atpūtu.” Varbūt jūs esat bijusi Sākumskolas prezidente savā mazajā draudzē divas reizes. Vai varbūt jūs esat daudz un smagi strādājuši savā misijā, un daudz upurējuši, lai kalpotu. Vai varbūt jūs esat Baznīcas pionieri tur, kur jūs dzīvojat. Var rasties doma: „Kāpēc neatstāt kalpošanu jauniem cilvēkiem? Esmu savu paveicis.” Kārdinājums būs ticēt, ka jūs atgriezīsities, lai atkal kalpotu, kādudien.

Tas Kungs var palīdzēt jums saskatīt, cik bīstami ir atpūsties, jo jūs domājat, ka esat pietiekami daudz darījuši. Viņš palīdzēja man, ļaujot man runāt ar kādu no Viņa vecākiem kalpiem. Viņš bija vājš, viņa ķermeni bija novājinājuši uzticīgas darbošanās desmitgades un slimība. Viņa ārsti tam neļāva vairs atstāt savas mājas. Pēc viņa pieprasījuma es atskaitījos par ceļojumu, ko biju veicis Tā Kunga kalpošanā, daudzās tautās, desmitiem sapulcēs un daudzās personīgās intervijās, palīdzot atsevišķiem cilvēkiem un ģimenēm. Es viņam pastāstīju par pateicību, ko cilvēki izteica par viņu un par viņa daudzajiem kalpošanas gadiem. Viņš man vaicāja, vai man drīz būs kāds cits uzdevums. Es viņam pateicu par citu ilgu ceļojumu, kas būs drīzumā. Viņš mani pārsteidza, un viņš man deva poti pret pašapmierinātību, kas, es ceru, darbosies vienmēr, kad viņš satvēra manu roku un sacīja: „Ak, lūdzu, ņem mani sev līdzi.”

Grūti zināt, kad mēs esam paveikuši pietiekami daudz, lai Izpirkšana izmainītu mūsu dabu un tā mūs sagatavotu mūžīgajai dzīvei. Un mēs nezinām, cik daudz dienu mums būs nepieciešams kalpot, lai šī varenā pārmaiņa notiktu. Šeit ir labās ziņas:

„Un cilvēku bērnu dienas tika paildzinātas, saskaņā ar Dieva prātu, lai viņi varētu nožēlot grēkus, būdami miesā; tāpēc viņu stāvoklis kļuva par pārbaudes stāvokli un viņu laiks tika pagarināts, saskaņā ar baušļiem, kurus Dievs Tas Kungs deva cilvēku bērniem.”⁸

Šis skolotāja apgalvojums var palīdzēt tiem no mums, kas jūtas apstākļu nomākti. Grūtākajos pārbaudījumos, tik ilgi, cik vien jums ir spēks lūgt, jūs varat lūgt mīlošajam Dievam: „Lūdzu, ļauj man kalpot, šodien. Man nav svarīgi, cik maz es spēšu paveikt. Tikai dari man zināmu, ko es *varu* darīt. Es paklausīšu šodien. Es zinu, ka varu ar Tavu palīdzību.”

Klusais uzaicinājums jums var būt darīt kaut ko vienkāršu, piemēram, piedot kādam, kas jūs aizvainojis. Jūs to varat darīt, guļot slimnīcas gultā. Tas var būt doties, lai palīdzētu kādam, kas ir izsalcis. Jūs varat justies nomākts ar savu nabadzību un dienas raizēm.

Taču, ja jūs nolemjat negaidīt, līdz jums būs vairāk spēka un vairāk naudas, un ja jūs lūgsit, lai Svētais Gars būtu ar jums, jūs zināsit, ko darīt, kad pienāks laiks, un kā palīdzēt kādam, kas ir nabadzīgāks par jums. Jūs atklāsit, kad tur nonāksit, ka tie cilvēki bija lūguši un gaidīja kādu līdzīgu jums nākam Tā Kunga Vārdā.

Tiem, kuriem apstākļi atņēmuši drosmi, un tādēļ ir kārdināti domāt, ka tie nevar kalpot Tam Kungam šodien, es dodu divus solījumus. Tās lietas, kas šodien šķiet smagas, rīt būs vieglāk veicamas, ja jūs izvēlēsities kalpot Tam Kungam šodien ar visu savu sirdi. Jūsu apstākļi varbūt neuzlabosies visos veidos, kā vēlaties. Taču jums tiks dots jauns spēks nest savas nastas un jauna pārlicība, ka tad, kad jūsu nastas būs kļuvušas pārāk smagas, Tas Kungs, kuram jūs kalpojat, nesīs to, ko jūs nevarat. Viņš zina kā. Viņš sagatavojās sen iepriekš. Viņš cieta par jūsu vājībām un jūsu bēdām, kad Viņš bija miesā, lai zinātu, kā palīdzēt jums.

Otrs solījums, ko jums dodu, ka, izvēloties kalpot Viņam šodien, jūs sajūtīsiet Viņa mīlestību un sāksit vairāk mīlēt Viņu. Varbūt jūs atceraties pantus:

„Es saku jums, ka es gribētu, lai jūs atcerētos saglabāt to Vārdu vienmēr ierakstītu savās sirdīs, . . . lai jūs dzirdētu un zinātu balsi, ar kuru jūs tiksiet saukti, un arī Vārdu, ar kuru Viņš sauks jūs.

Jo kā lai cilvēks pazīst kungu, kam viņš nav kalpojis un kas ir viņam svešs, un ir tālu no viņa sirds domām un vēlmēm?”⁹

Kalpojot Viņam šodien, jūs labāk iepazīsiet Viņu. Jūs sajūtīsiet Viņa mīlestību un pateicību. Jūs nevēlēsities atlikt šīs svētības saņemšanu. Un Viņa mīlestības sajušana vilks jūs atpakaļ Viņa kalpošanā, aizslaukot prom gan pašapmierinātību, gan drosmes zudumu.

Kalpojot Viņam, jūs labāk atpazīsiet balsi, ar ko jūs tiksiet saukti. Kad jūs dodaties gulēt dienas beigās, vārdi var nākt jūsu atmiņā: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu.”¹⁰ Es lūdzu pēc šīs svētības šodien, katru dienu un mūsu dzīvē.

Es zinu, ka Debesu Tēvs dzīvo un atbild uz mūsu lūgšanām. Es zinu, ka Jēzus ir dzīvais Kristus, pasaules Glābējs un ka mēs varam izvēlēties sajūst prieku un mieru Viņa kalpošanā šodien. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Almas 34:33–34.
2. Almas 34:36.
3. Jozuas 24:15.
4. Jāņa 9:4–5.
5. Sal. pam. 8:17.
6. Ābrahāma 3:25.

7. Almas 7:11–12.

8. 2. Nefija 2:21.

9. Mosijas 5:12–13.

10. Mateja 25:21; skat. arī 23. p.